

CELLAT

ve

GÜL

Erdal Okçu

Önsöz

Çok kıymetli okurlarım, 09.11.2020’de kaleme aldığım Cellat ve Gül eserimi sizlere sunmak benim için bir onurdur.

Orta çağda yaşayan sağır ve dilsiz olarak dünyaya gözlerini açan Arsen’ in hikayesidir.

Öncelikle bana destek olan anneme ve kardeşlerime şükranlarımı sunarım.

Cellat ve Gül eserimi beğeneceğinizi umuyor ve çok kısa bir zaman içerisinde beyaz perdenin büyüleyici dünyasında yerini almasını umut ediyorum.

İyi okumalar sevgili dostlar...

Erdal Okcu

Kara kışın soğuşu, tahta kulübenin etrafına bir ölüm gölgesi gibi düşmüştü. Neven'in yüreği, korku ve endişeyle dolup taşıyordu. Kapı önünde, titreyen elleriyle dua ederken, içerideki kadınlar zorlu bir doğumla başa çıkmaya çalışıyordu. Neven'in eşi, kasvetli günde acılar içinde bir mücadele veriyordu.

Kulübenin etrafında, iki komşu erkek çaresizce dolanıyor ve Neven'i desteklemeye çalışıyorlardı. Gökyüzü, simsiyah bulutlarla kaplıydı ve rüzgârın ürpertici uğultusu, herkesin içini titretiyordu. Neven'in kalbi, her nefes alışında daha da hızlanıyordu.

Uzun, belirsiz dakikaların ardından, bebeğin ağlama sesi duyuldu. Neven'in yüzündeki derin bir rahatlama ve sevinç ifadesi, adeta yüreğini aydınlatmış gibiydi. "Canım karım, biriciğim, bitti işte, ohhh!" diyerek kulübenin önündeki tahta sandalyeye yığıldı. Ancak, bu kısa sevinç anı kara bir haberle gölgelendi.

Ebe kadın, ağlamış gözlerle dışarı çıktı. Neven'in yanına yaklaşıp nazikçe omzuna dokundu.

Ardından, adamlardan birine işaret etti ve Neven'i yanına çağırdı. Kulağına bir şeyler fısıldayarak, acı haberin ağırlığını taşımasını istedi.

Neven'in yüzünde bir çöküntü belirdi. Gözleri büyük bir boşluğa daldı. "Üzgünüm Neven, eşin kurtulamamış," dedi adam, sessizlik içinde.

Dünya, bu acı haberle dondu. Neven'in içindeki çığlık, kasvetli kışın soğuğu kadar keskindi. Karanlık, her yanı sarmış gibiydi ve Neven, sevgilisinin kaybıyla yıkılmış bir şekilde orada duruyordu, dünya durmuş gibiydi.

Rüzgâr, soğuk nefesini kesip, sessizliği tıpkı Neven'in kalbinin içine bıraktığı acı gibi bir an için durdurmuş gibiydi. Neven, karısının kaybıyla darmadağın olmuş bir halde duruyordu, içsel fırtınası kara kışın soğuğuyla birleşmişti.

Ağlamaktan başı dönüyor, gözleri kararıyordu, dizlerinin üzerine çökerek dünyanın zorlu

gerçekleriyle yüzleşmeye çalıştı. Ancak, bebeğinin ince ağlaması, Neven'e gerçekleri hatırlattı, hayatın devam ettiğini fısıldadı adeta.

Kendine çekidüzen vererek kulübeye adım attığında, eşinin üzerini örten beyaz çarşafın altında duran manzara, Neven'in içindeki acıyı daha da derinleştirdi. "Sanki bir bahar sabahı, güneşin ışıkları onu uyandırmasın diye çarşafın altına girmiş gibi..." diye düşündü, eşi huzur içinde uyuyor gibi görünüyordu.

Bebek, bir kadının kollarında titreyerek ağlıyordu. Neven, bebeğini nazikçe kucağına aldı, yavrusunu bağrına yaklaştırdı. Bir an, kara kışın soğuğu, onun içinde sıcak bir iklimle değişti. "Nur topu gibi bir oğlun oldu," dedi ebe kadın, sesi içsel fırtınanın ortasında bir umut ışığı gibi.

Neven, bebeğini ve karısını kucakladı. Karısının yüzünü örten çarşafı yavaşça kaldırdı. Bir anne ve babanın sevgisi, bir yaşamın sona erişine rağmen yeni bir yaşamın başlangıcını simgeliyordu. Bebeği ve karısıyla olan o an,

içerideki herkesin kalbini acı bir sevgiyle doldurdu. Gözyaşları sessizce dökülüyordu.

Gözyaşları yüzüne düşmesin diye çarşafı tekrar eşinin yüzüne örttü. Ertesi gün Neven, kulübelerinin önündeki tarlanın kenarına eşini defnetti. Defin işlemi sırasında başına bir gül ibrişim ağacının tohumunu ekerek, eşinin hatırasını doğayla birleştirdi. Ağacın; eşi gibi zarif, dokunaklı ve güzel olacağını düşündü.

Neven, artık baba olmanın sorumluluğunu üstlenmişti. Yaşam sebebi olan oğlu Arsen'e sıkı sıkı sarıldı, umut dolu bir gelecek vaat etti. Mezarın başında, oğlunun adını koydu: “Arsen...” Babasının da ismi Arsen'di ve Neven'in dünyasında artık sadece oğlu vardı.

Ancak, birkaç ay geçtikten sonra, balıkçı Baba Neven, Arsen'de bir sorun olduğunu fark etti. Arsen, duyamıyor ve konuşamıyordu. Bu gerçeği fark ettiğinde, Neven'in dünyası bir kez daha başına yıkıldı. Oğluna daha fazla ilgi göstermek, onun yanında olmak için balık avına çıkmayı azalttı, ancak bu durum içine sinmiyordu.

Yıllar geçtikçe, Neven, Arsen'e daha fazla özen gösterirken, oğlunun yaşadığı zorluklara karşı güçlü bir bağ kurdu. Arsen'in işitme ve konuşma engeli, Baba Neven'i, sevgisiyle ve sabrıyla oğluna destek olmaya yönlendirdi. Bir baba olarak, yaşamın karmaşıklıklarıyla baş etmeye çalışan Neven, Arsen'in yanında olmanın anlamını keşfetti ve bu zorlu süreçte birlikte büyüdüler.

Komşular, Neven'in yaşadığı zor duruma duydukları üzüntüyle, bir çözüm bulmak adına harekete geçtiler. Sonunda, Neven'e yardımcı olacak bir hanım buldular: Kata. Kata da yıllar önce eşini kaybetmiş bir kadındı. Baba Neven, Kata ile tanıştı ve onunla konuştu. Kata'nın iki oğlu, Yure ve Vanko, Neven'in ailesine yeni bir umut getiriyordu. Yure on yedi, Vanko ise yirmi yaşındaydı.

Baba Neven, Kata'ya Arsen'in durumunu, kendi maddi sıkıntılarını, küçük bir evi ve tarlasını detaylı bir şekilde anlattı. Ardından, Kata'nın ailesiyle bir araya gelip bu durumu paylaştılar.

Neven, Kata'ya, kendisi ve oğlunu bu koşullarda kabul edip, evlenmeleri durumunda bir arada yaşamayı teklif etti. Kata da oğullarının bu birleşik ailede yer alması şartıyla bu evliliğe onay verdi.

Baba Neven, ailesine daha geniş bir yaşam alanı sağlamak adına bir yer yapmayı ve kulübeyi büyütmeyi taahhüt etti. Ayrıca, iki yetişkin erkek evladının katkılarıyla, genişleyen ailelerinin geçimini sağlamanın mümkün olabileceğini belirtti.

Bu şekilde, Arsen altı yaşındayken Baba Neven ve Kata evlendi. Kata, iki oğluyla birlikte Baba Neven'in yanına taşındı. Bu yeni birleşen aile, birlikte yaşamının getirdiği zorluklara karşı dayanışma içinde, sevgi ve umut dolu bir geleceğe adım attı.

Cellat Pazarı

Hava o gün güneşliydi, hafif bulutlar gökyüzünü süslüyordu. Halk pazarı, canlı renkleri ve farklı kokularıyla dolup taşıyordu. Her türlü ürünün satıldığı bu devasa pazara gelen insanlar, yiyeceklerden içeceklere, meyvelerden sebzelere, kıyafetlerden tamir hizmetlerine kadar her şeyi kolaylıkla bulabiliyordu. Çeşitli zanaatkarlar da kendi alanlarında ürettikleri ürünleri sergiliyordu; demirciler, taşçılar, çanak çömlekçiler ve daha birçok meslek dalından esnaf, tezgahlarını kurmuştu.

Halk pazarının üst kısmında, mezarlığın girişine doğru uzanan kısımda yol boyunca farklı bir atmosfer hakimdi. Bu alanda kurulu bir Cellat Pazarı vardı. Ancak, adı gibi bu pazar herkes için uygun değildi. Sadece yirmi ila otuz tezgâh, cellatların görev aldığı bu özel pazarda yer alıyordu. Burada satılan eşyalar, idam edilmiş mahkumların ardında bıraktığı eşyalar ve giysilerdi.

Cellatlar, bir mahkûmu idam etmek için gönderildiklerinde, idam edilen mahkûmun eşyalarını ve giysilerini alarak bu pazarda satışa sunuyorlardı. Her tezgâh, bir hikâyeye taşıyordu; bir zamanlar yaşamış, hata yapmış veya suç işlemiş insanların geride bıraktığı izleri ve anıları sergiliyordu.

Cellat Pazarı'nın atmosferi gizemliydi ve bu özel pazar hem meraklıları hem de düşünceli ziyaretçileri cezbetmeye devam ediyordu. İnsanlar, bu yerde geçmişin acı ve hüznü öykülerini araştırırken, aynı zamanda yaşamın içindeki adaletsizliklere ve insan doğasının karmaşıklığına dair düşüncelere dalıyorlardı.

Cellatlar, cesareti olan kişilere idam edilmiş mahkumların eşyalarını satıyorlardı. Eğer idam edilen kişi saraydan biriye, mallarının bir kısmı ve üzerindeki değerli eşyalar cellatlara verilirdi. Ancak, çok değerli altın ve mallar genellikle cellatlara verilmezdi.

Halktan biri idam edildiyse, evindeki eşyaların çoğu idam eden cellada aitti. Ancak, bu eşyaların

içinde çok değerli olanlar, genellikle cellatlara verilmezdi. Cellat pazarı, halk pazarına göre daha sessiz bir ortamdı; çünkü cellatlar genellikle sağır ve dilsizdi. Anlaşmaları işaret diliyle gerçekleştirirlerdi.

Cellatların sattığı eşyalar genellikle halk tarafından uğursuz kabul edilirdi. Bu nedenle, pazar genellikle sakin bir atmosfere sahipti. Cellatlar, ellerindeki eşyaları düşük fiyatlarla satmaya çalışırdı. Neyse ki, başka şehirlerden gelen ziyaretçiler, cellat pazarını görmek ve daha uygun fiyatlarla eşya almak için gelirlerdi. Bu ziyaretçiler, buradan aldıkları eşyaları başka şehirlerde daha yüksek fiyatlara satarlardı.

Haftanın dört ya da beş günü kurulan bu küçük cellat pazarına her cellat katılmazdı. Rütbeli cellatlar genellikle saray için görev yaptıklarından dolayı bu tür işlere pek bulaşmazlardı. Genellikle cellatlık eğitimini yeni tamamlamış olanlar, tezgâh başına geçer ve bu ilginç pazarın işleyişine katılırlardı.

Cellat Pazarı, neşeli ve pırıl pırıl bir günle başlamıştı. Halk pazarındaki renk cümbüşü, çeşit çeşit ürünler ve cıvıl cıvıl insanlarla dolup taşmaktaydı. Ancak, bu pazarın büyükleri, yılda iki defa, adeta birer şenlik havasında gerçekleşen "cellat pazarı" etkinlikleriyle anılırdı.

İki uzak tüccar, cellat pazarının önüne gelerek soluklanmaya karar verdiklerinde, ilginç bir konuşma başladı.

Birinci Tüccar: "Duydun mu, bu cellatların sattığı eşyaların insanlara uğursuzluk getirdiğini söylüyorlar."

İkinci Tüccar: "Eh, belki de doğrudur. Ama biz bunları ucuza alıp başka yerlerde satarız. Uğursuzluk bize dokunmaz." Diyerek kahkaha atan tüccarlar, cellat pazarına girdiler ve bir tezgâhın önünde durdular.

Tezgâhın üzerinde birkaç eşya, vazo, bardaklar, takılar ve elbiseler sergileniyordu. Tüccar, özellikle bu vazoyu görünce gözleri parladı ve

satın almak istedi. Parmaklarını ovuşturarak fiyatını sordu.

Tezgâhın başındaki celladın suratı donuktu, bakışları keskin bıçak gibiydi ve yüzü, geçmişte yaşadığı zorlu anlara dair derin izler taşıyordu. Celladın bu korkunç görüntüsü, iki tüccarın içinde bir ürperti yarattı. Cellat, vazunun fiyatını el işaretiyle gösterdi.

Tüccar, cebinden para kesesini çıkarıp celladın önüne yavaşça koydu. Vazoyu alarak diğer tezgahlarda değerlendirebilecekleri eşyaları aramak için arkadaşıyla birlikte oradan uzaklaştı.

Güneşin batmasına yakın saatlerde, cellatlar satamadıkları eşyaları toplar, at arabalarının arkasına yerleştirir ve o günün hasılatını paylaşarak oradan ayrılırlardı. Kimi cellatların aileleri vardı; aileleri olanlar evlerine giderken, ailesi olmayanlar ise fırıncı zindanının arkasında bulunan odalara doğru yola koyulurlardı. Cellat Pazarı'nın bu mistik atmosferi, her defasında geleneksel bir şenlik havası içinde sona ererdi.

Bölüm 2

Beş yılın ardından, ahşap kulübe sadece bir çatı değil, içinde sığınabilecekleri, birbirlerine destek olabilecekleri bir yuva haline gelmişti. Kata'nın ve Neven'in çabalarıyla büyüyen ev, artık sadece duvarlardan ibaret değil, içinde umut, acı ve bir aile bağı taşıyordu.

Her bir odacık, yaşamın zorlu gerçeklerine karşı bir direniş noktası gibiydi. Kata ve Neven'in yatak odası, Yure, Vanko ve Arsen'in kaldığı diğer odalar, bu küçük kulübenin içinde geçen zamanın izlerini taşıyordu.

Kata, çocukları Neven ve Arsen ile küçük ahşap kulübelerinde bir arada yaşayan bir kadındı. Dışarıdan bakıldığında sıradan bir üvey anne gibi görünse de içsel kötülüğü ve acımasızlığıyla ailenin hayatını karartan bir figürdü.

Kata, özellikle Arsen'e karşı duyduğu nefreti gizlemekte başarısızdı. Kata, Arsen'in engelli olmasını onu aşığılama ve küçümseme fırsatı olarak görüyordu. Her fırsatta onunla dalga

geçer, zor durumda olduğunda yardım etmek yerine onu rencide ederdi. Arsen'in masumiyeti ve sevgi dolu kalbi, Kata'nın içindeki karanlık duyguları daha da tahrik ediyordu.

Baba Neven evde olmadığına, Kata'nın gerçek yüzü ortaya çıkardı. Arsen'e karşı uyguladığı psikolojik işkence ve kötü muamele, ailenin içindeki huzurun çökmesine neden oldu. Kata, Arsen'i sürekli olarak aşağılamak ve onun varlığını küçümsemek için fırsatlar arıyordu.

Komşuların gözünde iyi bir kadın gibi görünen Kata, aslında ailenin içindeki huzuru bozan, sevgisizlik ve acımasızlıkla dolu bir karakterdi. Onun varlığı, ailenin birlik ve dayanışma yerine, içsel bir çatışma ve üzüntü kaynağına dönüşmesine neden oldu.

Baba Neven, her gün Yure, Vanko ile denize açılarak balık avına çıkıyordu. Ancak her gün ağlarına iyi para getirecek kadar balık düşmüyordu. Evlerine döndüklerinde bazen tek bir balık dahi bulunmuyordu ağlarında. Bu günlerde, sofradaki yemek masasının boş kalan

sandalyeleri, eksikliğiyle hayatın acı gerçeğini yüzlerine vuruyordu.

Arsen, genellikle evde kalır annesinin mezarının başındaki gül ibrişim ağacının altında oturup, onu hayal etmeye devam ederdi. Bu, onun için hem hüznü hem de umut dolu bir anıydı. Annesinin yokluğunda, kulübenin içinde geçen zaman, Arsen'in içinde derin bir boşluğu doldurmaya yetmiyordu. Her oyununda, annesinin sesini duymaya çalışıyor, ama sessizlik içinde yankılanan bir çocukluğun acısı kalbini sarhoş bırakıyordu.

Arsen, kendi dünyasında, kulübelerinde üvey annesi Kata'nın ona olan tutumundan dolayı zorlu bir içsel savaş veriyordu. Engelli olmanın getirdiği zorluklarla başa çıkmak bir yana, Kata'nın ona olan sevgisizliği ve kötü muamelesi, Arsen'in duygusal yaralar almasına neden oluyordu.

Kata'nın, Arsen'in duyamamasını ve konuşamamasını bir zayıflık olarak gördüğü, bu durumu onunla dalga geçerek ve onu

küçümseyerek ifade ettiği bir gerçektir. Arsen, bu durumdan dolayı kendisini yetersiz hissediyor, engeliyle ilgili utanç duyuyordu. Kata'nın sürekli aşışılması ve itip kakması, Arsen'i içsel bir yalnızlık ve acı içinde bırakıyordu.

Baba Neven evdeyken, Kata'nın davranışları bir nebze olsun düzelirdi. Ancak baba evde olmadığına, Kata ve oğulları Arsen'e saldırıyor, onunla alay ediyor ve ona kötü davranıyorlardı. Arsen, bu olumsuz muamelelere karşı savunmasızdı ve kendi içsel dünyasında güvenli bir sığınak bulma çabası içindeydi.

Arsen, çevresindeki çocukların ona yönelik dışlayıcı tavırlarıyla yalnızlık ve reddedilmişlik duygularıyla başa çıkmaya çalışıyordu. Engeli nedeniyle diğer çocuklar tarafından dışlanmak, Arsen'in duygusal dünyasını daha da zorlu bir hale getiriyordu.

Komşu çocuklar, Arsen'in engelini bir zayıflık olarak görüyor ve onunla alay etmeyi tercih ediyorlardı. Onu dışlamak ve "aptalsın sen" gibi aşışlayıcı tavırlar sergilemek,

Arsen'in özsaygısını daha da zedeliyordu. Ancak Arsen, bu olumsuzluklara rağmen içsel gücünü koruyarak, insanların gerçek duygularını anlama yeteneğini geliştirmişti.

Arsen'in zekâsı diğerlerinin kısıtlı bakış açılarına rağmen daha da parlıyordu. Diğer çocukların düşük beklentilerine karşı koymak ve kendi değerini bilmek, Arsen'in içsel güç kaynağıydı. Bu zorlu sosyal ortamda, Arsen, içsel gücü ve zekasıyla yaşam mücadelesini sürdürüyordu.

Arsen'in yaşadığı zorluklar ve engeliyle başa çıkma çabası karşısında, üvey annesi Kata'nın duyarsız ve acımasız tavırları iyice belirginleşiyordu. Arsen'in masumiyeti ve iyi kalbi, çevresindeki olumsuzluklara karşı bir kontrast oluşturunuyordu.

Kata'nın Arsen'e olan kötü muamelesi, onun geçmişindeki zorluklardan kaynaklanan bir öfke ve acı birikimine işaret ediyordu. Fakir bir ailede büyümüş olması, onun yaşamına dair kötümser bir bakış açısı geliştirmesine neden olmuş gibi

görünüyordu. Kata kendi içindeki kötülüğü Arsen'i hedef alarak dışa vuruyordu.

Arsen'in ela gözlerindeki kara nokta, annesinin ölümüyle birlikte yaşadığı travmanın ve zorlukların bir simgesi idi.

Kapı önünde duran Kata'nın soğuk bakışları, Arsen'in içini ürpertti. Saçları rüzgârda savrulurken, gözlerindeki nefret ifadesi hiç eksik olmuyordu.

Kata, Arsen'in kulübeye girişini engelledi ve onu kolundan sertçe tutarak

"Defol pis sağır! Dolaşma ayağımın altında," diye bağırarak, Arsen'i kapı dışına attı

Kata'nın kötü muamelesi, Arsen'in içindeki umutsuzluğu daha da derinleştiriyordu. Gün batarken, soğuk rüzgarlar Arsen'in saçlarını savururken, o uzaklaşarak annesinin mezarının olduğu yere doğru yürüdü. Orada, annesini kaybetmiş bir çocuğun gözyaşları, kasabanın soğukluğunda kaybolup gidiyordu.

Kata, kasabanın karanlık yüzüydü. Mutluluğu içine sindiremeyen, başkalarının huzurunu kıskanan bir ruh haliyle dolaşıyordu. Her zaman bir çatışma arayışında, sinsi bir keyif bulmaya çalışıyordu. Komşularının mutluluğu onun için bir tehdit gibiydi, çünkü içsel boşluğunu dolduracak bir şey bulamamıştı.

Gözleri hep çevresindeki insanlarda, özellikle de Arsen ve Baba Neven gibi masum kalplerde, açtığı yaralara odaklıydı. Mutlu aile sahnelerini gördüğünde içindeki karanlık duyguları daha da derinleşir, bu mutluluğu yok etmek için çaba sarf ederdi.

Kata'nın en sevdiği oyun, dedikodu ve iftiraydı. Kasabanın duvarları arasında dolaşan çirkin hikayeler, onun zehirlediği insanların etrafında dolaşıyordu. Başkalarının acılarını izlemek, onun için bir tür saplantıya dönüşmüştü. Gördüğü mutluluğu çekemeyen, içindeki karanlıkla beslenen bir ruh haline bürünmüştü.

Ancak, birileri ona bu kötü alışkanlıklarını ve davranışlarını sorguladığında, hemen mağdur

rolüne bürünürdü. Kendisine yapılan eleştirilere karşı savunma yapmak yerine, suçlu olduğu konusunda ince bir duvar örer ve masum bir görüntü sergilerdi.

Kata, kasabanın gölgesinde dolaşan bir kâbus gibiydi, insanların huzurunu tehdit eden bir varlık. O, kendi içindeki boşluğu dolduracak gerçek mutluluğu aramak yerine, başkalarının mutluluğunu yok etmeye çalışarak bir tür acıdan haz duyuyordu.

Kata, içindeki boşluğu sevgi ve anlayışla dolduramayan bir ruhtu. Sevgiyi anlamadan, kendisine karşı sevgi besleyemiyordu. Bu eksiklik, onu acımasız biri haline getiriyordu. Arsen, bu duygusal soğukluğun kurbanıydı.

Kata, Arsen'e karşı olan bu düşmanca tutumu sanki bir görev gibi yerine getiriyordu. Belki de kendi içindeki acıyı dışa vurmanın, başkalarına zarar vermenin bir yolu olarak görmüştü.

Arsen'in sessizliği ve engeli, onun için bir tehdit oluşturunuyordu. Belki de içsel boşluğunu

dolduracak bir şey bulamadığı için, bu boşluğu başkalarına zarar vererek kapatmaya çalışıyordu.

Arsen, bu kötü muameleleri anlamakta zorlanıyordu. Kendisini suçlu hissediyor, durumuyla daha da fazla yüzleşmek istemiyordu. Kata'nın kötü davranışları, Arsen'in içinde daha derin bir yara ve üzüntü yaratıyordu. Annesini kaybetmiş, duygu ve iletişim engeliyle başa çıkmaya çalışan bu masum çocuk, Kata'nın acımasızlığı karşısında çaresizdi.

Kata'nın sevgisizliği, Arsen'in kalbinde bir yara açıyordu. Belki de en acı vereni, bu çaresiz çocuğun neden bu kadar sevmeye değer olduğunu bilmemesiydi.

Kata, yalnızca kendi biyolojik oğullarıyla ilgileniyor ve onlara iyi davranıyordu. Ancak bu iyi davranışların temelinde sevgi ve şefkat değil, kendi geleceği için bir güvence arayışı vardı. Kata'nın bencillikle şekillenen bu tutumu, yaşlandığında bakımını üstlenecek birilerini bulmak istemesinden kaynaklanıyordu.

İlk eşinin ölümüyle maddi sıkıntı içinde kalan Kata, kendini güvence altına almak adına bir fırsat görmüştü. Komşuların anlattığı Neven ve Arsen hakkındaki durumu duyduğunda, hemen bu fırsatı değerlendirmeye karar vermişti. Neven'in saf ve iyi kalpli olduğunu biliyordu, bu nedenle onunla ilgilenmek onun için kolay bir seçenektir. Ancak Arsen, Kata'nın umursamazlığına ve bencil yaklaşımına maruz kalmıştı.

Kata'nın eylemleri, sadece kendi çıkarlarını düşündüğünü ve başkalarına duyarsız kaldığını gösteriyordu. Bu durum, özellikle Arsen'in yaşadığı zorlukları göz ardı etmesiyle belirgin hale geliyordu. Kısacası, Kata'nın davranışları içsel bir boşluğu doldurma çabasının bir yansımasıydı.

Neven, fakir ama çalışkan bir adamdı. O, oğullarına çalışmayı, hayat mücadelesi vererek para kazanmayı öğretiyordu. Balıkçılık mesleğiyle uğraştığı için bazen günlerce denizde kalması gerekiyordu. Ancak bu durum, Kata için

adeta bir lütuftu. Neven'in uzaklaştığı günlerde, Kata istediği gibi özgürce yaşayabiliyordu.

Neven, Kata'ya, Arsen'in zorlu durumundan ve ailelerinin maddi sıkıntılarından bahsettiğinde, Kata bu konulara hiç ilgi göstermiyordu.

Kafasındaki düşünceler, genellikle daha yüksek sınıfsal hedeflere odaklanmıştı.

Bu nedenle evlenme teklifini düşünmeden kabul etmişti.

Neven, geçim sıkıntıları içinde Arsen'e kötü davranıldığının farkında değildi. Oğlunu gerçekten seviyordu. Kata ile evlenerek Arsen'in annelik sevgisi görmesini ve iki oğluyla bir aile olmasını sağladığını düşünüyordu. Ayrıca, kendi yaşamının sona ermesi durumunda, Arsen ve diğer çocuklarının güvende olacağına inanıyordu. Neven, Arsen'e haksızlığa karşı durmayı, mazlumların yanında yer almaya dair önemli değerleri öğretmeye çalışıyordu. Ancak bu çabalarında, Arsen'in işitme ve konuşma engeli nedeniyle tam anlamıyla başarılı olamıyordu.

Arsen, sessiz ılıklarını dile getiremeyen bir çocuktu. İçinde biriken acıları ifade etmesini zorlaştırıyordu. Zaman zaman baba Neven'e, kalbinin nasıl paramparça olduğunu anlatmaya çalışır, gözlerinden süzülen yaşlar sessiz ılıklarının yerine geçerdi. Arkadaşları tarafından dışlanmanın ve Kata'nın kötü davranışlarının altında ezilen Arsen, yalnızlığın ve acının ağırlığını hissediyordu.

Neven, oğlunun acılarını içsel bir çatışma içinde gözlemliyor, ona yardım etmek için elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Ancak Arsen'in yaşadığı duygusal çöküş bağ kurmayı zorlaştırıyordu. Bu trajik hikâyede, Arsen'in içsel mücadelesi ve sessiz çığlıkları, daha önce hiç hissetmediğı bir yalnızlık ve çaresizlik hissi yaratıyordu.

Yure ve Vanko'nun zehirli sözleri, Arsen'in kalbini daha da acıtmıştı. Her bir alay, sanki bir hançer gibi Arsen'in içine saplanıyor, ruhunu kanatıyordu. Üvey kardeşlerinin acımasızca

davranışları, Arsen'i duygusal bir çıkmaza sürüklüyordu.

Kata'nın dolduruşlarına kapılan Yure ve Vanko, aile içindeki bu zehirli atmosferi besliyor, Arsen'in yüreğini paramparça ediyordu. Arsen, kendisine yapılan haksızlıklar karşısında sessizce direniyor, ama içsel bir çöküş yaşamaktan kurtulamıyordu.

Arsen, sessiz çılgınlıklarıyla yalnızca babasına ulaşmaya çalışıyor, fakat dilsizliği duygusal ifadesini kısıtlıyordu. İnsanoğlunun anlamadığı, bilmediği her şeye karşı çıkmasının getirdiği bu acı, Arsen'in iç dünyasında derin yaralar açıyordu.

Gelip geçici olan bu alaylar, Arsen'in günlük yaşamını bir kâbusa çeviriyordu. Yure ve Vanko'nun bağırımları, Arsen'i sürekli bir endişe içinde tutuyor, onun duyarsızlığını daha da vurguluyordu. Arsen, babasının koruyucu kollarında olmasını arzuluyor, ancak üvey kardeşlerinin ona yönelik saldırıları, bu hayali adeta bir hayalet gibi sürekli tehdit ediyordu.

Neven'in çabaları, Yure ve Vanko'nun gözünde yetersiz kalıyor, çünkü onlar Arsen'i sadece bir yük olarak görüyorlardı. Neven'in babalık rolü, onlar için bir saygı kaynağı değildi. Arsen, aile içindeki bu soğukluğa, hakarete ve dışlanmışlığa karşı çaresizce direniyordu, ama kendi dünyasında yaşadığı sessiz sıkıntı, onu adeta bir mahkûm gibi hissettiriyordu.

Denizdeki eski tahta sandal, Yure'nin sağ küreği ve Vanko'nun sol küreğiyle dalgaların ritmine kendini bırakarak ilerliyordu. Yure ve Vanko, balık avına odaklanmış, suların derinliklerinden çıkaracakları avı bekliyorlardı. Baba Neven, oğullarıyla birlikte denizde geçirdikleri zamanda Arsen'i düşünüyordu.

Ancak, bu anlar Arsen için uzak bir hayal gibi görünüyordu. Evde kendi dünyasında kaybolmuş, yalnızca annesinin mezarının altındaki gül ibrişim ağacının gölgesinde huzur bulmaya çalışıyordu.

Denizdeki tahta sandal, aile içindeki çatışmaların ve Arsen'in yaşadığı zorlukların bir yansıması

gibiydi. Sessiz sular, görünmeyen fırtınaların habercisi gibiydi, ailenin içindeki dengesizliklerin ve Arsen'in içsel mücadelelerinin simgesi haline gelmişti. Baba Neven, oltaları titizlikle hazırlayarak balık tutma işine konsantre olmuştu. Denize açıldıklarında, bazen sabahın erken saatlerinde, bazen de gece yarısında sulara açılıyorlardı. Gece avı genellikle lüfer balığı yakalamak için tercih ediliyordu. Lüfer, denizin derinliklerinde dolaşan bir balık türüydü ve Neven'in bu balığı tutma konusundaki uzmanlığı, onun ailesine ekstra gelir sağlamasına yardımcı oluyordu. Balıkçılık, hem ailenin geçimini sağlayan bir uğraşı hem de onların bir arada olabildiği nadir anlardan biriydi. Sandalın kenarına demirden bir tabak asılı, içinde hafif bir ateş yanıyordu. Baba Neven, oltayı dikkatlice hazırlayarak denizin altına atar ve beklerdi. Lüfer balığının ışığa doğru geleceğini ve ancak bu şekilde lüfer tutabileceklerini anlatırdı. Bu özel av yöntemiyle, baba Neven gece boyunca lüfer tutar ve hava aydınlanmaya başladığında geri dönerlerdi.

Hava, hafif gece ve aydınlık arasında bir ortama sahipti.

Baba Neven, bazen beş, bazen sekiz civarında lüfer tutardı. Lüfer balığı, iyi bir fiyata satılabildiği için, Neven'in bu avlardan elde ettiği geliri ailesinin geçimine katkı sağlamak için kullanırdı. Lüferleri, zaman zaman sarayın mutfağına satarak da gelir elde ederlerdi. Bir gece daha pusuya yatan baba Neven, Vanko ve Yure ile lüfer balığı avlıyordu.

Deniz, karanlık gecenin sükûnetini yansıtıyor, yalnızca ay ışığı ve hafif rüzgârın uğultusu duyuluyordu. Sandalın kenarına asılı demir bir tabakta yanıcı bir ateş, etrafındaki sakinliği bozmadan titrek bir ışık yayıyordu. Baba Neven, sessizliği bozmamalarını söyleyerek oltayı denize bıraktı ve beklemeye başladı.

Gökyüzündeki yıldızlar, parıldayan denizle buluşuyor, adeta sihirli bir atmosfer oluşturuyordu. Baba Neven, gizemli bir ritüeli takip ediyormuşçasına oltayı sakın sulara

bırakmıştı. Gece, bekleyişin ve umudun yüceliğini taşıyordu.

Zaman geçtikçe, oltanın ucunda bir titreme hissedildi. İlk lüfer, sessizliği kesen bir çekicilikle oltaya vurdu. Neven, oltayı hızla çekerken, parlayan su damlaları ve yakamozlar arasında balığın parıldayan figürü belirdi. Lüfer, tahta kovaya atıldı, diğer balıklarla bir araya geldi.

Baba Neven ve oğulları, bu gizemli gecede lüferin erken vurmasını bir işaret olarak kabul ettiler.

O gece, Baba Neven'in liderliğindeki küçük aile, denizden bol miktarda lüferle dönmenin sevinci içinde karaya çıktı. Eski tahta sandalları güvenle kumsala çektiler, her biri üzerindeki gerginliği ve yoğun çalışmayı hissediyordu. Denizden taşıdıkları lüferler, sandalın içinde yavaşça hareket eden su damlaları arasında parlıyordu. Bu balıklar, sadece bir av değil, ailelerini geçindirmenin, yaşamlarını sürdürmenin bir sembolüydü.